

KIS LAP

»MAJD ÉN!« (Lásd a 323. lapon.)

21. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

épület.
at.

A RABLÓJÁTÉK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Óráig gondolkozott és végre azt a tervet főzte ki, hogy a két tizeskét észrevétlenül leteszi a boltajtó küszöbére; a kereskedő bizonyosan megtalálja és fölveszi, azt fogja hinni, hogy ő maga vesztette el. Azonnal utnak is indult és majd egy óráig járt föl s alá a bolt előtt, míg végre kilehetett egy alkalmas pillanatot s a két tizeskét odacsempészhetette a küszöbre. Aztán feszülten leste, hogy a boltos előjőjön és fölvegye.

Azonban egészen másképp történt, mint Kálmán remélte. Berczi, a »rablóvezér« itt ott ólalkodott a bolt körül és észrevette, hogy Kálmán valamit letett a küszöbre; odasietett, megpillantotta a pénzt és gyorsan fölkapta. Kálmán ennek látára odarohant, hogy Berczitől a két tizeszt elvegye, de ugyan e pillanatban a boltos is kilépett és boszusan kiáltá:

— Mit ólalkodtok már annyit a boltom körül, he? Tegnap is károm történt... majdnem azt kell hinnem, hogy ti voltatok a tolvajok... no, no, nem mondom, hogy ön is, Kálmán urfi...

— No bizony... ő épen úgy mint más! dörmögé Berczi, mialatt lassan távozott.

Kálmán egészen fölháborodva sietett Berczi után, ki őt nem csak ily csuf gyanuba keverte, hanem még azt is meggátolta, hogy hibáját jóvátegye, — elvette a két tizeskét is.

— Berczi, add vissza a pénzem! kiáltá Kálmán indulatosan.

— A pénzedet? Miféle pénzről beszélsz?

— A két ezüst tizesről, melyet amott a küszöbről fölvettem.

— Azt találtam, az már az enyém.

— De nem a tied! Én tettem oda. Add vissza!

— Oh persze! Könnyű mondani, hogy te tetted oda; tessék bebizonyítani! Szeretném is tudni, vajon minek tetted oda a bolt ajtajába? Menjünk vissza, megkérdem a kereskedőtől, várt-e pénzt tőled?

Kálmán nagy szomorúsággal látta, hogy Berczivel bizony nem boldogul, mert ez olyan gonosz ficzkó, aki nem ijed meg semmitől; erőszakosan visszavenni nem bírja, mert gyöngébb; ha pedig szól, akkor nemcsak Berczit és pajtásait árulja el, hanem saját magát is. A kinek nem tiszta lelkiismerete, az nem merhet többé nyiltan föllépni! A vége tehát az lett, hogy Kálmán kénytelen volna ott hagyni két tizeskáját Berczinél.

Még egészen izgatott volt s hazafelé indult, midőn találkozott Gyurival ki titkon odasugta neki:

— Jőjj velünk, Kálmán; van egy kosár almánk, megeszszük oszonnára.

— Miféle alma?

— Boris asszony kertjéből szedtük; nem vette észre senki.

— Az az loptátok! szólta Kálmán haragosan.

— Természetes, hiszen rablók vagyunk. Te is társunk vagy, te is kapsz egy részt belőle.

— Én nem vagyok rabló, nekem nem kell az almátok, felelé Kálmán fölháborodva.

— No no, de büszke lettél egyszerre! szólt Gyuri kaczagva. Bezzeg tegnap izlett neked is a lopott fige.

Máskor Kálmán az ilyen beszédet nem tűrte volna el nyugodtan; de most meg volt alázva, bünrészesnek érezte magát s hallgatott. Gyuri nem törődött többé Kálmánnal s odább ment, de Imre még csábitgatta.

— Ugyan legyen eszed Kálmán, jőjj velünk. Meglásd, milyen pompás lakománk lesz!

Kálmán, magára maradván Imrével, megfordította a dolgot s ő akarta megtéríteni Imrét, ki különben is a legszelidebb volt valamennyi czimbora között. Magyarázgatta neki, milyen gonoszság az, hogy komolyan teszik, amit ő csak játéknak gondolt, hogy most már valóságos tolvajok. De Imre nem nagyon hallgatott a szép szóra s megint csak azzal felelt:

— Tegnap nem így gondolkoztál, mert megetted a figét.

— Igen, de tegnap óta meggondoltam a dolgot s megbántam.

— Jól van, ma megbántad a tegnapi bűnödöt, holnap majd megbánhatod a mait s azzal vége lesz. Csak jőjj!

— Nem, nem megyek többé veletek!

— Nem? oh, tudom én miért. Nem akarod, hogy többé lapdazzunk együtt. Multkor elnyerted a tizeskémet s most nem akarod, hogy visszanyerjem.

— Azt többé nem nyerheted vissza tőlem, nincs többé nálam.

— Hát hová tetted?

Kálmán elbeszélte, mi történt a boltajtónál, hogy vette el Berczi a két tizeszt. Ez pedig Imrének roppantul tetszett

s oly jóízűen nevetett rajta, hogy végre maga Kálmán sem bírta megtartani komolyságát és nevetett. De azért mégis csak sajnálta a két tizeskét.

— Berczi köteles nekem visszaadni tizeskéimet, mondá. Jól tudja, hogy az enyéim.

— Ha tudja is, nem adja vissza. Mindig elfelejtet, hogy mi most rablók vagyunk. Az igazi rabló soha sem ad vissza semmit. De én megmondom, hogy kaphatod vissza. Jőjj velem, majd játszunk pénzbe Berczivel s visszanyerjük tőle.

— Nem! nem megyek!

— A mint tetszik! Akkor majd elnyerem én magamnak.

(Vége következik.)

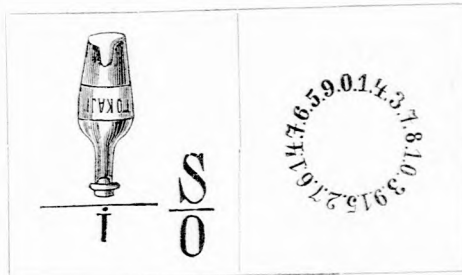
»MAJD ÉN!«

(Képpel a czimlapon.)

SZEMED is fáj, kezed fáradt,
Te édes jó nénikém!
Add ide a harisnyámat,
Engedd, hadd folytassam én!

Engedd, hadd kössek most rajt én;
Tudok már hibátlanul.
A te harisnyádat majd én
Kötöm, kedves, ezentul.

REJTVÉNYEK.

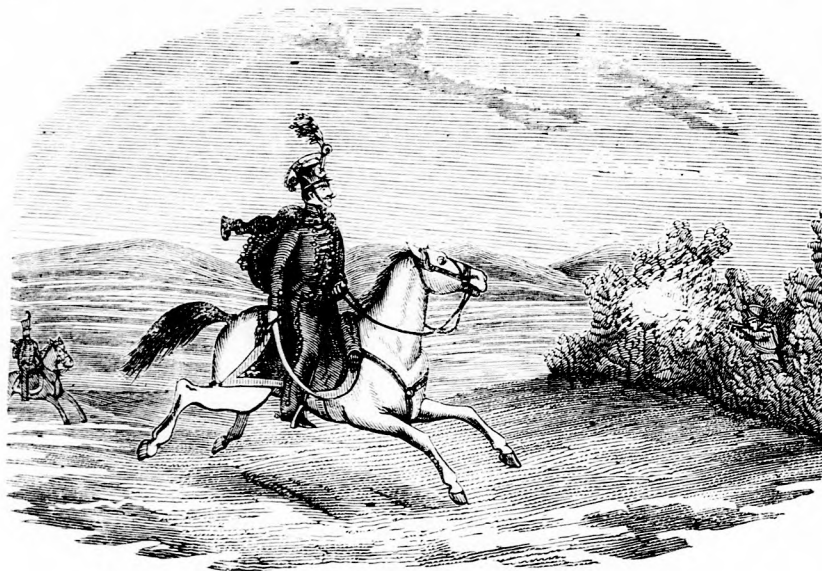
A KIS ANDOR TIZESKÉJE.

(Képpel a 328-329. lapokon.)

HAT éves volt a kis Andor épen, piros pozsgás, vidám és boldog fiúcska, ki ugyancsak jól töltötte napjait; komoly tanulással meg nem igen kellett bajlódnia, legfeljebb ha kissé az abéczés könyvet forgatta; játszhatott kedvére a szép kert-

ben, a tágas udvaron s amire szüksége volt, mindent kapott jó szüleitől.

De mégis volt egy nagy kívánsága, mely nem teljesült. Látta, hogy bátyja Elek, ki jóval idősebb volt, sokszor pénzt is kap, persze csak keveset s ezt aztán arra költi el, amire tetszik. Milyen pompás dolog ez! gondolá Andorka s mindig arra vágyott, hogy neki is legyen pénze.

HIRES LOVASOK. Magyar huszár. (Lásd a 335. lapon.)

Meg is mondta a jó mamácskának, de ez mosolyogva felelé:

— Mire való volna neked a pénz, kis fiam? Hiszen nem tudnád, mit vásárolj rajta?

— Oh dehogy nem! Csak adjon egyszer kedves mamácska legalább egy tizeskét!

Andorka, mint látjuk, szerény fiúcska volt s a mit kívánt, az csakugyan nem

volt sok, mert hiszen szülei módos emberek voltak. A mama tehát egyszer csakugyan engedett a kis fiu kívánságának s adott neki egy fényes ujdonatuj ezüst tizeskét.

Nagy volt a kis Andor öröme s mindjárt korán reggel ki akart menni, hogy a boltban vegyen valamit. Igen, de mit? Czukrot, nyalánkságot? az nem kellett neki, kapott otthon elég csemegét.

Játékszert? az meg annyi volt, hogy alig tudta, melyikkel játszóknak élőbb.

— Majd ha kint leszek a boltok előtt, eszembe jut valami, gondolá.

Kisétált először Elekkel, aztán a mamával, de hiába álldogált tizféle bolt

kirakata előtt, nem tudta magát elszánni, mit vegyen. Estére járt az idő, Andorka már ismét otthon volt, — zsebében a tizeskével, melylyel igazán nem tudott mit csinálni. Mert azt mégtanulta szüleitől, hogy merőben haszontalanságra egy fél-

HÍRES LOVASOK. Arab vitéz. (Lásd a 335. lapon.)

krajczárt is kár elkölteni. Most azonban a mama nem szólt neki semmit, hagyta, hogy tegyen a pénzzel, a mit tetszik.

Tünődve állt Andorka az ablak mellett. Egyszer megpillantott az utcán valamit, ami nagyon felkelté figyelmét: egy öreg, beteges asszony ment az utca

másik oldalán, egy sápadt, szomorú képű leánykára támaszkodva.

— Mamácska, szólt Andorka, nézze csak, milyen szomorú az a leány ott... mi baja lehet valjon?

A mama az ablakhoz lépett s így szólt:

— Ah, ez az öreg Zsuzsánna asszony az ő unokájával . . . nagyon szegények és szerencsétlenek, csak jó emberek adományából élnek.

Andorkának egy gondolat villant meg agyában. Elővette tizeskóját, a mamára nézett; a mama megértette s helyeslőleg bólintott fejével. A kis fiu rögtön intett annak a sápadt képű leánykának, ki odalépett az ablak alá — és egy pillanattal később a fényes tizeske a leányka kezében volt, ki könnyes szemekkel mondá:

— Isten áldja meg érte jó kis ifiur!

És a kis Andor nagyon jól érezte magát, mikor ilyképen tuladott a pénzecskén. Nem vett magának semmit, mégis meg volt elégedve, és a mamácska is meg van vele elégedve, — mert látta, hogy igazi nemes, jó indulat lakik a kis fiu szívében!

AZ ELVESZETT KIRÁLYFI.

— Mese. —

(Képpel a 336. lapon.)

JAJ én fiam, szemem drága fénye!
Elragadt egy vén boszorka kénye.
Kis fiamat vitte messzeségbe,
Magához ültetvén seprőnyélre.

Fejedelmi székem örököse:
Talán el is vesztél már örökre!
A királyné, szegény édes anyád
Sir és jajgat s tépi fürtös haját!

Megyek bárha holtomig mennék is!
Téged fiam, hej, megellek mégis.
Felkapok jó paripám hátára,
S elvágatok be az éjszakába,

Éjszakába, erdő sűrűjébe,
Annak is a legis-közepébe;
Ott lakik, vagy kissé amodábbra:
Tündérkirály gyöngyvirágos házba'.

Hallom is már csilingelő neszét,
Oszlik is már körültem a setét
Holdvilágban játszó szárnyas babák
Dalolgatnak, szállnak fölebb-alább.

Hé! Ti vagytok kis tündér-fiuskák?
Akik, hogy kis fiam hol van, tudják?
Ha tudjátok, oh mondjátok nékem,
Ne hagyjatok engem a kétségben!

Csilin, csilin! . . . tündérek királya,
Mostan tér meg gyöngy-palotájába.
Kérdezteti: mi emberi hang szól
Éjfelen, holdas rezgő harasztból?

Én vagyok hatalmas király-társam!
Bolygva itt országod vadonában —
Elorzott királyfimat keresve,
Kit siratunk, nőmmel keseregve.

Vagy, ha a te országodban nincsen,
Tőled tudjam, hol van fiam, kienesem?
Mert hatalmas vagy és titokfejtő
Megymag-főben nagy tudományt rejtő.

Jó uton jársz, földi király-komám,
A szerenese vezetett el hozzám,
Mert ime, ki sok gyermeket orza,
Guzsba kötve, itt a vén boszorka.

Ugyanez volt ki fiad elkötte,
Rut odvába magával elvitte.
S arr'a hirre, hogy fiad ellopta:
Legott sejtém: az lesz, a boszorka!

Nem csalódtam! Hatalmamba ejtve,
Ott guggol a boszorka nyögdelve.
És mit tett a király kis fiával? . . .
Kis bogárrá változtatta által!

S addig maradt volna meg bogárnak,
Birtokába mig jut Aranyvárnak.
Sajnálja, hogy tett ilyen bolondot...
Bezzeg most Aranyvállról lemondott.

Apró népem mind keressed! Szárnyra!
Mindegyőtök vadont szállja, járja,
S addig egy se jöjjön palotámba
Mig a királyfit meg nem találja!

Zurr!... fölrebben a kis tündérsereg,
Szerte röpdés a sok szárnyas gyerek.
Le a fübe lövelnek gyors szárnyom,
S végig másznak mindenik fűszálon.

S egy kis lyukban busan üldögélve...
Ottan guggolt egy bogár szegényke.
Most bogár még s a más pillanatban:
Szép királyfi aranyos paplanban!

Mert a gonosz boszorka, a Kádi:
A királyfit ágyából lopá ki.
No de szörnyen meg is lakolt érte:
Az ordasnak od'adták, mert kérte.

Földi király a tündér-királynak
Kis fiával minden jót kívánnak,
Nagy hálával megköszönik szépen
Hogy megmenté a bajtól eképen.

S a királyfi pusztit hány ugyancsak
A jószívű kis tündérfiaknak.
És a mikor haza értek reggel
Már eléjük jöttek nagy sereggel.

Sereg élén a királyfi anyja,
Férjét, fiát boldogan fogadja.
S amig egymást ölelgetik hárman:
A nagy éljen feldörög harsányan.

A SZÁRNYATÖRÖTT MADÁRKA.

— Beszélyke. —

GAZÁN, ez már aztán nagy szerencsétlenség volt. Ahány fészek volt a szomszédos fán, mindenikből részvétellel nézte a madár-atyafiság a szomorú eseményt: azt, hogy egy fészekből, melyben négy éhes kis madárfiók csiripelt néhány nap óta, a szegény szülők nagy ijedelmére az egyik kicsike valami módon kibukott s a magasból leesett a földre. A jó madármama majd elájult rémületében s csak azért nem tette ezt, mert mégis sürgősebbnek gondolta, hogy megnézzé, valjon szerencsétlenül járt kis fia él-e még, avagy szörnyet halt a nagy eséstől.

A kicsike, még alig pelyhes madárka ott hevert a fa alatt elterülve, mozdulatlanul, de fájdalmasan csiripelve. Nem halt meg, de egyik szárnyát eltörte s nagy kínokat szenvedett szegényke, nem csoda tehát, hogy keservesen siránkozott.

Nagy volt a baj, s keserves fáradtságba került, míg az öregek, csőrükbe fogva a kicsikét, vissza tudták vinni a fészekbe. Itt gondosan ápolták, etették, hanem persze doktort nem hívhattak, hogy a sebet bekötözze, meggyógyítsa; a kis beteg tehát sokáig nagy fájdalmakat szenvedett, míg sebe végre magától beforradt. Ekkor aztán nem fájt ugyan többé, de

(Folytatása a 330. lapon.)

A KIS ANDOR TIZESKÉJE. (Lásd a 324. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

igen nagy baj maradt hátra: a kis madár szárnya egészen béna volt, mozditani is alig bírta s e miatt a szegény kicsike ügyetlen és gyöngé maradt. Mialatt testvérei mindinkább erősödtek s ugyancsak fészkelődtek, a kis betegnek nagyon vigyáznia kellett, nehogy ismét a fészek szélére tolják, honnan megint kieshetnék. Csupa remegés volt az élete.

Nem történt azonban semmi baj. Az öregek gondosan táplálták a kicsinyeket, egész nap hordták a jó kövér bogarakat a kis éheseknek s így ezek napról-napra szebben fejlődtek és növekedtek. A szegény szárnyatörött is megtollasodott s eléggé megerősödött, — csak a szárnya bénasága nem változott, — ennek így kellett maradni örökre! És hogy ez mily szomorú sors, azt csak akkor kezdte igazán érezni, mikor testvérei már készültek kiröpülni a fészekből.

Szép meleg nyári nap volt, midőn a kicsinyek először megkísértették a röpülést. Az öregek röpültek előre, ágról-ágra s természetesen csak kisebb távolságokra, minduntalan pihenőt tartva, hogy a kicsinyek meg ne erőltessék magukat. Ezeknek roppantul tetszett a dolog, s egyik fáról a másikra röpültek, a mama pedig azzal biztatta őket, hogy majd ha beletanulnak és még jobban megerősödnek, akkor aztán órákig is fognak tudni röpülni.

De annál szomorubb volt a kis szárnyatörött testvérük, melynek otthon kellett maradni a fészekben. Fölkapaszkodott a fészek szélére s onnan nézte a többiek vig röpkedését; de mikor aztán messzebb röpültek s többé nem láthatta

őket, olyan szomorúság lepte meg, olyan busznak, elhagyottnak érezte magát szegényke! A fészek üres és hideg volt, midőn így egyedül maradt benne, mikor pedig a többiek nagy jókedvvel visszatértek és elbeszéltek, milyen pompás az a röpülés, milyen jól mulattak, mennyi szepet láttak az erdőben, a mezőkön, akkor a kis beteg csak még inkább elszomorodott, mert arra kellett gondolnia, hogy ő soha sem fog tudni így röpülni, soha sem fogja látni a szép világot.

Mialatt pedig ő így buslakodott, testvérei mindinkább nagyobb kirándulásokat tettek, mindig tovább elmaradtak és már jóformán csak aludni tértek vissza a fészekbe. Már tudtak maguknak eledelt keresni, nem szorultak arra, hogy szüleik etessék; lassankint tehát arról kezdtek gondolkozni, hogy ideje volna már elbucszni az öregektől, megköszönni szülei jóságokat és önállóan fészket rakni maguknak valami szép helyecskén az erdőben. A szárnyaszegett eddig nem is gondolt arra, hogy ő egyszer majd egészen magára maradhat, — annál keserűbb volt tehát a meglepetés, mely egy szép nap reggelén érte.

A három épszárnyu testvér, korán reggel kiröpülvén a fészekből, a kis beteg csodálkozására nem távozott messzire, hanem egy közeli galyon egybegyűlve, tanácskozni kezdett. (Lásd a 332. lapon.) A szegény beteg mindent jól hallhatott. Az egyik testvér így szólalt meg:

— Azt hiszem, már csakugyan ideje véggé elbucsznunk szülőink fészketől. Annyira megnőttünk, hogy már bele sem férünk a fészekbe, elég erősek is vagyunk,

hogy ma
ról, nem
esünk.
innen vé

—
vér. Mi
fogunk r
zel mar
néha tal

—
lyecskét
patak fo
rét terül
a fészket

— I
sik kettő

A h
és elröp
vissza. A
szekben

vozó test
és még r
kék égre

soha sem
fog a le
és örven

életnek;
szárnyas
a fészket

Na
félszárny
a fészket

—
kodva,
csonyobb
rencsésen
pázsitra.
itt mozo
felede b
rőla emle

hogy magunk gondoskodjunk eledelünk-ről, nem kell többé szüleinknek terhére esnünk. Én tehát azt mondom, távozzunk innen végképen.

— Igazad van, szólt a második testvér. Mindhárman külön-külön fészket fogunk rakni; de hol? Szeretném, ha közel maradnánk egymáshoz, hogy néha-néha találkozassunk.

— Oh, én tudok egy igen szép helyeskét az erdő tulsó oldalán; egy kis patak folydogál ott, nem messze virágos rét terül el, a fák lombja sűrű, jól elrejtí a fészket, — menjünk oda!

— Menjünk! menjünk! mondá a másik kettő.

A három testvér szépen elbucszott és elröpült, hogy többé soha se térjen vissza. A beteg egymaga maradt a fészekben és sokáig sóvárogva nézett távozó testvérei után . . . már rég eltűntek és még mindig oda bámult szegényke a kék égbe s majd meghasadt a szíve. Ő soha sem fog így kiröpülhetni, soha sem fog a levegőben szabadon szárnyalhatni és örvendeni a szép világnak, a boldog életnek; mindig csak gyöngé, tehetetlen, szárnyaszegett beteg marad! De örökre itt a fészekben mégsem maradhat!

Nagy erőfeszítésébe került, hogy félszárnyával valamiképp kiségitse magát a fészkekből; a faágakon végig kapaszkodva, lassan-lassan lejutott a legalacsonyabb ágra és innen félszárnyon szerencsésen lebecsátkozott a földre a puha pázsitra. Nagy öröme telt abban, hogy itt mozoghat s egy pillanatra szinte elfeledte bánatát; de csakhamar meg kellett róla emlékeznie, mert midőn vissza akart

térni a fészekbe, tapasztalta, hogy félszárnyával nem bír fölemelkedni a levegőbe — most már lent kell maradnia végképen a földön.

Aggodalmasan gondolkozott arról, mit fog már most csinálni, midőn egyszerre még nagyobb veszedelem közeledett egy vigan füttyörésző fiu képében, ki hátán jókora csomog száraz galylyal, épen arra tartott, ahol a mi kis madárkánk a füben rejtőzött. A kis madárka nagy ijedelemmel menekülni akart egy közeli sűrű bokorba; de a fiu már észrevette és még azt is észrevette, hogy ez a madárka nem tud röpülni. Néhány lépéssel ott termett mellette, lehajolt és megfogta.

Hogy remegett a szegény kis madár, hogy dobogott szivecskéje! Azt hitte, hogy most már vége van, halála percze elérkezett. Azonban csakhamar belátta, hogy nagyon csalódott. Az a fiu igen nyájas arczu, szelid képü fiu volt; és nem is szorította keményen a kezében volt madárkát, hanem gyöngéden simogatta s megvizsgálta, mi a baja.

— Aha, az egyik szárnya béna, nem tud röpülni. Szegényke!

E szelid, részvevő szavak hallatára a kis madárka megnyugodott, sejtette, hogy nem lesz baja. A fiu valóban nem bántotta kis foglyát, hanem betette kabátja bő zsebébe és aztán folytatta utját.

A zsebben madárkánk eléggé jól érezte magát; kissé sötét volt ugyan, de ha fölágaskodott, kidughatta fejét a zseb szélén és nézhette, merre vándorolnak. Nézte is és látott sok szépet és ujjat; mezőket, folyókat, ligeteket, mig végre egy faluba értek. Itt a fiu egy szerény, de

tiszta házikóba lépett be s a pitvarban ledobván a fát, benyitott a szobába. Óvatosan, zaj nélkül közeledett és halkán kérdé:

— Mariska, alszol?

— Nem alszom, felelt egy gyöngye hang az ágy felől. — Oh, ma sokáig oda maradtál, Pali; alig győztelek bevárni!

— Hja bizony az erdő messze van... no de ma nemcsak száraz galyat hoztam,

hanem a te számodra is találtam valamit. Mindig panaszkodol, hogy mialatt édes anyánk meg én is távol vagyunk munkában, te itt rosszul érzed magadat betegen, az ágyban. Persze, el is hiszem. De most hoztam neked valamit, amivel mulathatsz. Itt van ni!

— Ah, egy kis madárka! Milyen gyönyörű! szólt a beteg leánya, szinte ki-

»A HÁROM TESTVÉR TANÁCSKOZNI KEZDETT.« (Lásd a 330. lapon.)

pirulva az örömtől. — És hogy fogtad meg, Pali?

— Nagyon könnyen. Az egyik szárnya el van törve, nem tud röpködni. A földön vergődött, könnyen megfoghattam.

— Szegényke! szólt ismét a kis leány. Épen úgy van, mint én... ő sem mehet társai közé. Épen egymáshoz valók vagyunk.

— Megállj csak, mondá Pali. Tartsd a madárkát, fölmegyek a padlásra, előkeresem a kalitkát, melyben tavaly a gerliczékét tartottuk. Az jó nagy, kényelmesen fog benne mozoghatni kis madárkád.

Nem sokára a kalitka már ott állt Mariska ágya mellett s a kis madár fogva volt benne. Fogolynak lenni, kalitkában élni rendesen nagyon keserves a szabadon

röpködni
madárka
tudott
féle elle
volna
hogy a

Nem
sok idő
kis bet

ánya
dárka

jobb b
éltek e

ugy sze
mást, l

lágért
tak vo

dárka
togott

pedig
ködve

most
nem ta

pokat
hosszu

eddig,
szen m

hagyot
feküdn

estig, m
özveg
vére h
munká

M
a szeg
kis ma
a házl
s így
nyitni

röpkedni szerető madaraknak; de a mi kis madárkánk nem tudott röpkülni, nem is tudott volna a szabadban megélni a sokféle ellenség között, melyek elöl nem birt volna menekülni; így tehát még örült, hogy a szép nagy kalitkába jutott.

Nem is telt bele sok idő és a két kis beteg: a leányka és a madárka már a legjobb barátságban éltek egymással s úgy szerették egymást, hogy a viláért el nem váltak volna. A madárka vigan csattogott, Mariska pedig gyönyörködve hallgatta s most már épen nem találta a napokat oly végtelen hosszuknak, mint eddig, míg egészen magában, elhagyottan kellett feküdni reggeltől estig, míg szegény özvegy anyja, testvére haza tértek a munkából.

Most már vidám csevegés hangzott a szegény szobácskában: a kis leány és a kis madárka csevegtek. Macska nem volt a házban, röpkülni a madárka nem tudott s így a kalitka ajtaját bátran ki lehetett nyitni; a leányka oda vette a madárkát

magához az ágyba, simogatta, dédelgette, kezéből etette s ezt a kis szárnyaszegett madár csakhamar úgy megszerette, hogy többé távozni sem akart az ágytól. Ott ugrándozott, csiripelt, csattogott egész nap Mariska nagy gyönyörűségére. Nemsokára megértette,

ha nevén szólították s mindjárt odasietett a vánkoshoz, hol Mariska eldugva tartotta a madárka számára való csemegeket.

Ily módon mindkét kis beteg türethetőleg meg volt elégedve sorsával s főleg a madárka már jóformán feledni is kezdé, hogy az ő testvérei, rokonai kiut az erdőben szabadon röpkednek, míg ő fogságban él. Egy este pedig, midőn Mariska mamája és testvére hazaérkeztek és szokásuk szerint legelőször is

KIS BETEG (Lásd a 334. lapon.).

a kis leánykát nézték meg, Pali így szólt:

— Nem tudom, nem csalódom-e, kedves anyám, de nekem úgy tetszik, hogy Mariska már sokkal jobb szinben van.

— Én is úgy látom, szólt a mama. Lassanként majd csak fölgyógyul. Már

sokkal vidámabb is, ez pedig nagyon előmozdítja a gyógyulást.

Mariska, ki még nem aludt, e szavak hallatára megszólalt:

— Oh, én most már mindig jókedvű vagyok... épen nem bánkódom, hanem türelmesen várom míg fölgyógyulok. És tudja mamácska, kinek köszönhetem jó kedvemet? Kedves madárkámnak! Ha meggyógyulok, legalább is felerészben neki köszönhetem. Oh, de szeretem is ám nagyon!

És a kis madárka a kalitkában hallotta ezt és e percztől fogva sohasem érezte magát boldogtalannak, soha nem zúgolódott sorsa ellen, hogy szárnyaszegett beteg lévén, nem osztozhatik a többi madarak szabad életében. E helyett inkább így gondolkozott:

— Testvéreim ott kint az erdőben talán jobban mulatnak, de én itt jót cselekedhetem, megvigasztalhatok egy kis szenvedőt s ez engemet boldoggá tesz, mintha csupa röpkedéssel, mulatással telnék el életem. Mennyit szomorkodtam, hogy szárnyaszegett vagyok és ime, — a Gondviselés bölcsessége még ezt is jóra fordította.

Mariska nem sokára egészen fölgyógyult. A madár persze béna maradt örökre, de azért nem volt oka panaszra; ezentul is kedvence volt Mariskának és nyugodtan, boldogon töltötte napjait mindvégig.

K I S B E T E G.

(Képei a 333. lapon.)

CSITT!

Egy kicsit

Halkítsad a lépteid!

Csitt, csitt! Csöndeskén!

Hadd aludjék a szegény!

Az élete csak egy szálom,

S mind azt várom

Hogy az álom

Betegünkre reá szálljon.

Csitt!

Egy kicsit

Lepteidet csöndesítsd!

Hajh, az álmon

S a halálom

A sors egy közös határt von.

Hála neked, jó Istenünk,

Elaludt a kis betegünk.

S a kicsike

Jó Örszike

Összetéve kezeit

Az imádságban segít.

Tehát mostan legyen csitt

Egy kicsit!

Ne mozogjon senki itt.

Adja az Ég hogy az álom,

Üditőleg reá szálljon!

Kis értesítő.

A török sebesültek számára Nagy Flóricza, a „Kis Lap“ olvasója Szent-Lőrinczről egy csomag tépést küldött be, melyet átszolgáltattam rendeltetése helyére.

A szenvedők nevében köszönet a nemes-szívű adományért!

FORGÓ BÁCSI.

HIRES LOVASOK.

— Magyar huszár. — Arab vitéz. —
(Képekkel a 324. és 325. lapokon.)

AHOL van ló, ott persze mindenütt lo-
vagolnak is az emberek; de nem min-
denütt vannak ám egyformán jó ügyes
lovakok, épen úgy, mint a lapdával nem
nem mindenik fiu tud egyformán ügyesen
bánni. Nagy a különbség jó lovas és rossz
lovas között s vannak népek, melyek kü-
lönösen híresek arról, hogy pompásan ér-
tenek a lovagláshoz.

Régi közmondás, hogy a magyar
»lóra termett,« azaz jól megüli a lovat s
a magyar huszár híre messze elterjedt a
világon, annyira, hogy más népek is felöl-
töztetik lovas katonáikat olyan ruhába,
amilyen a mi délczag huszárainké, csak-
hogy persze a ruha még nem adja meg a
lovasnak az ügyességet s az igazi magyar
huszár ma is tultesz valamennyin. Hogy
pedig a magyar huszár olyan jó lovas, az
onnan is van, hogy a bátor magyar fiuk
már kisebb korukban sem ijednek meg a
paripától, hanem vitézül meg-megpróbál-
ják a lovaglást s tudom, kis olvasóim közt
is van akárhány olyan vitéz gyerek, aki
nem fél fölülni a nyeregbe s le sem pottyan
onnan, ha egyszer megvetette lábát a
kengyelben és kezébe ragadta a kantárt.

Messze tőlünk, Ázsiának egyik részé-
ben szintén él egy nép, mely híres jó lo-
vas és melynek lovai is nagy híresek az
egész világon. E nép az arab, mely a
forró sikságokon jobbjára vándoréletet él
és sátrak alatt lakik mai nap is, ámbár
vannak természetesen városaik is, hol
rendes házakban laknak és rendes mun-
kával foglalkoznak. De az igazi arab leg-
inkább szeret lóháton végig kalandozni a
nagy pusztákon, vadászni, vagy pedig
ellenségre leskelődni, legtöbbször pedig
utazó kereskedőkre rátörni, — mert ezek
a vándor arabok szilaj, vad emberek s ha
prédához juthatnak, nem kimélik az uta-
sokat. Gyors lábu lovaikon szélsébség-

gel nyargalnak vissza sátorukhoz s ha
netalán ellenség üldözi őket, legsebesebb
futás közben is hátrafordulnak és lövöl-
döznek; az arab lova oly tanulékony, hogy
nem is kell kantárral igazgatni, elég egy
intés, egy szó és megáll, fordul vagy még
sebesebben vágtat előre, amint gazdája
parancsolja.

Az arabnak legdrágább kincse a szép
paripa s gazdagságát a szerint is mérik,
a hány lova és tevéje van. Kedvencz lová-
tól pedig soha semmi áron meg nem válik
s gyakran azt parancsolja halálos
ágyán, hogy sirjánál öljék le lovát, hadd
nyugodjanak együtt, akik az életben oly
hü társak voltak.

A »KIS LAP« XIII. köt. 18-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Papirkosár.“

Helyesen fejtették meg: Nagy
Matild és Jolán, Singer Adél, Szabó Kálmán,
Konrad Angéla, Neumann Miksa, Merza Gizella,
Plavics Zoltán, Pécsy Angyalka és Irma, Herzog
Sándor, Szilávy Irma, Bakay Etelka, Kaufmann
Gizella, Buday Emma, Hamburg Albin, Géza és
Lajos, Boleman Árpád, Winter Milka, Ferencz
és Lajos, Henger Béla, Szabady Zelma, Steiner
Malvin, Simor Julia, Szongott Vetti, b. Horváth
Ilonka és Feri, Majláth Gusztáv, Rohonczy La-
jos, Bódy Irma, Weinem Ilona, Lukovics Aladár,
(sajátkezű irást kívánok. F. b.), Gráber Irma és
Gyula, Hungerleider Róza és József, Bun Lajos,
Tanos Margit, Königer Zoltán, Kirinyi Berta és
Zelmira, Messinger Jenny és Hugo, Fuchs Berta,
Torossy Oliva, Bleuer Berta és Ilona, Venzler
Ida és Etelka, Pataki Tinka (hiányosan), gróf
Szapáry György és Lőrincz, Burger Mariska,
Krausz Imre, Krisztel Sári, Stern Irma, Nagy
Ilonka, Margit és Ida, Báruch Berta, Schwim-
mer Ármán, Csopey Oresztes, Teleki Blanka,
Singer Janka, Szőke Erzsike és Leonie, Boros
Ilona, Macher Ilona, Nánásy Ödön, Lasober
Irma, Kalmár Margit, Szalay József, Dusárdy
Etelka, Várnay Jolán, Holländer József, Hecht
Samu, Wéber Frigyes és Mihály, Zinzenheim
Ilon és Teréz, Hofbauer Lajos.

*
A »Kis Lap« XIII. KÖT. 17-ik számában
közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-
ték: Boros Ilona, Nagy Dezső, Kalmár Margit,
Szalay József, Hungerleider Róza, Janka és
Józi, Grosz Miksa, Hofbauer Lajos.

ÁZ ELVESZETT KIRÁLYFI. (Lásd a 326. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.